

8. tanulmány

A tizedfizetés hatásai

Február 17., szombat délután

Krisztus megjegyzi mindazok nevét, akiknek egyetlen áldozat sem túl nagy ahhoz, hogy ne mutathatnák azt be Isten előtt a hit és a szeretet oltárán. Jézus mindenét feláldozta az elbukott emberiségért. Az áldozatkész engedelmesek és hűségesek nevét a tenyerébe írja. Nem veti ki őket szájából; a nevüket szó szerint említi, amikor védőbeszédet tart az érdekükben az Atya előtt. Az önző, büszke emberek nevééről azonban nem tesz említést.

Csak úgy lehetünk boldogok, ha mások boldogságáért élünk. Saját magunk érdekében hálatelt szívvel kell felajánlanunk Krisztusnak az anyagi javainkat, a talentumainkat és az érzéseinket. Ez az egyetlen út, amelynek végén megtalálhatjuk a boldogságot e földi életben, az örökéletben pedig a halhatatlan dicsőséget. – *Keresztény sáfárság*, 256–257. o.

Ha Krisztus, a dicsőség reménysége lakozik bennünk, Isten igazsága megváltoztatja veleszületett természetünket; átalakító ereje által a jellemünk megváltozik. Többé nem nevezzük hazugságnak Isten igazságát, hisz megszenyvedt, lázadó szívünket teljesen átadtuk neki. Az önző lelkület sem kelti többé annak a látszatát, hogy Krisztus kegyelme nem elégséges számunkra bárhol, bármikor, bármilyen körülmény között. Életünk által bizonyítanunk kell, hogy Urunk hatalma alatt vagyunk – és nemcsak névlegesen, hanem a valóságban is. – *Tanácsok a szülőknek, nevelőknek és tanulóknak*, 160. o.

Isten sohasem hagyta magát tanúk nélkül a Földön. Egy időben Melki-sédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát, és folyamatossá tegye Isten törvényét.

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján keresztül. nem Jézus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője. Az elmúlt nemzedékeken keresztül Krisztus szólt népéhez. Vezette őket, és mindenkor a világ világossága volt. Amikor Isten Ábrahámot igazsága képviselőjének választotta, elvitte hazájából, távol rokonai körétől, és elkülönítette őt. Képmására kívánta alakítani és terve szerint tanítani. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1092–1093. o.

„Ő ad mindenknek életet, lehetet és mindent.” (Csel 17:25) Az Úr kijelenti: „Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken.” „Enyém az ezüst, és enyém az arany.” (Zsolt 50:10; Agg 2:8) Isten ad az embernek erőt a gazdagság megszerzésére (5Móz 8:18). Annak elismerésül, hogy mindenünk tőle van, az Úr elrendelte, hogy áldásának egy részét adjuk vissza neki ajándékokban és áldozatokban. – *Pátriárkák és próféták*, 535. o.

Február 18., vasárnap – Együtt támogatjuk anyagilag a missziót

A tized rendszere a Mózes előtti időkre nyúlik vissza. Isten mindenkor elvárta az emberektől, hogy ajándékokat adjanak vallásos célokra, mielőtt pontos rendszert adott volna Mózesnek. Követelményeinek eleget téve ajándékaikban kellett kifejezésre juttatniuk, hogy nagyra becsülik könyörületeségeit és áldásait. Az egymást követő nemzedékek ezt továbbfolytatták. Ábrahám is így tett, aki tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának. Ugyanez az elv volt gyakorlatban Jób idején is. – *A Te Igéd igazság*, 1. kötet, 1093. o.

Isten az evangélium hirdetését gyermekeinek a munkájától és adományaitól tette függővé. A tized és az önkéntes adományok képezik művének jövedelmét. Az emberekre bízott anyagiak és javak meghatározott részét igényli az Úr: a tizedet. Azonban mindenkinek szabad elhatározására bízta: akar-e többet adni a tizednél vagy sem? De ha a Szentlélek készítésére valaki fogadalmat tesz, hogy bizonyos összeget adjon, akkor a fogadalmat tevő nem tarthat többé igényt az odaszen-

telt részre. Még emberekkel szemben tett ilyen ígéretetek is kötelezőnek tekintendők, mennyivel inkább kötelezőek akkor az Istennek tett ígéretetek! Avagy a lelkiismeret ítélőszéke előtt tett ígéretetek kevésbé érvényesek, mint az emberek közötti írásbeli egyezmények? – *Apostolok története*, 57. o.

„Valakinek sokat adnak” – jelenti ki az Üdvözítő –, „sokat követelnek tőle.” (Lk 12:48) A héberektől megkövetelt bőkezű adakozás elsősorban saját népüket szolgálta. Ma viszont Isten műve az egész Földre kiterjed. Krisztus az evangélium kincseit a követői kezébe helyezte; ezzel azonban felelőssé tette őket, hogy az üdvösség örömhírét az egész világnak hirdessék. Bizonyos, hogy kötelezettségünk sokkal nagyobb, mint volt a hajdani Izráélé. (...)

Akinek szívében azonban Krisztus szeretete lángol, az nemcsak kötelességének érzi, hanem boldog lesz, ha mindenét odaáldozhatja a legnagyobb és legszentebb mű fejlesztésére, amelyet valaha emberekre bízta: feltárni a világnak a jóság, az irgalom és az igazság kincseit. – *Apostolok története*, 247–248. o.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a Föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája«” (Jel 14:6–7). (...)

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak. (...) Az üzenetnek, amely utoljára int és kegyelmet hirdet, be kell ragyognia az egész Földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez egyaránt. „Eredj el az utakra és a sövényekhez – mondja Krisztus –, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam!” – *Krisztus példázatai*, 165–167. o.

Február 19., hétfő – Isten áldásai

Isten az embereket javakkal áldja meg, hogy módjuk legyen művének előbbre viteléhez hozzájárulni. Napsugarat és esőt küld; fejleszti a növényeket; egészséget és képességet ad az anyagiak megszerzésére. Minden áldásunkat jóságos keze osztogatja. Viszonzásul azt kívánja, hogy férfiak és nők úgy bizonyítsák be hálájukat, hogy annak egy részét tized és adományok, azaz hála-, áldozati és bűnbánati adakozások alakjában visszatérítsék. Ha az Isten által meghatározott terv szerint minden jövedelem tizede, az önkéntes és áldozati adományok befolyának kincstárába, fölöslegek mutatkoznának az Úr művének előmozdítására.

– *Apostolok története*, 57. o.

Az Úr jótettekre rendelt bennünket. A kezünkbe adja ajándékait, hogy továbbadhassuk azokat a szűkölködőknek. Éppen ez a gyakorlatias adakozás lesz az önzésünk ellenszere. A segítségre szorulóknak felé tanúsított törődésünk által elérjük, hogy szívüket hálára ösztönözzük Isten iránt.

A szeretet gyakorlati megnyilatkozásával a gyülekezetek a keresztény egység jegyében közelednek egymáshoz. A hittestvérek közti szeretet növelni fogja az Isten iránti szeretetet is. A Mindenható nem feledkezett meg az elkeseredettekről, akik hálából adományokat ajánlanak fel neki. Ezen adományok betöltik a szentek szükségait. Növekszik a testvérek hite Istenben, és odaszentelik lelküket, testüket hűséges Teremtőjüknek. Az adományok Isten dicsőítésére készítetik őket, melyekkel a Krisztus evangéliuma iránti elkötelezettségeteket bizonyítjátok. – *Keresztény sáfárság*, 256. o.

Akik ápolják magukban a jótékonykodást, nemcsak másokért végeznek jó munkát, hanem a maguk javát is előmozdítják, mert megnyitják szívüket az igaz jótékonykodás áldott hatásának. Minden másokra árasztott fénysugár a szívükre is visszatükröződik. A szomorkodókhoz szólt minden nyájas, együtt érző szó, az elnyomottak enyhítésére tett minden lépés, minden ajándék, amely embertársaink szükségletét látta el, ha Isten dicsőségre tesszük, az adományozónak is áldásokat eredményez. Akik ezt teszik, a menny törvényének engedelmeskednek, és Isten

tetszése a jutalmuk. Jótéteményünk másokkal, melegséggel tölt el bennünket, és az öröm átáramlik idegeinken, gyorsítja a vérkeringést, szellemi és testi egészséget jelent. – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 52–53. o.

Akik mindig csak kapnak, de sohasem adnak másoknak, hamarosan elveszítik Isten áldását. Ha az igazságot nem osztják meg másokkal, nem részesülnek további áldásokban. Állandóan továbbítanunk kell a menny javait, hogy friss áldásokban legyen részünk... Ha csatornáként szolgálunk, amelyeken keresztül az áldások mások felé áramolhatnak, az Úr gondoskodni fog az utánpótlásról, hogy ezek a csatornák soha ne apadjanak ki. – *Istennel ma*, 298. o.

Február 20., kedd – A tized célja

„Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.” (1Kor 9:14)

Itt az apostol az Úr tervére utal a templomban szolgálatot teljesítő papok eltartását illetően. A szent hivatásra választottakat a testvéreik tartották el, akiknek lelki áldásokkal szolgáltak. (...)

A tized fizetése azonban csak egyik része volt Isten tervének, szolgálatának fenntartására. Ezen kívül még számos adományt és áldozatot írt elő. A zsidó papi rendszer arra tanította a népet, hogy bőkezűen adakozzon, úgy Isten ügyének támogatására, mint a szűkölködők táplálására. – *Apostolok története*, 246–247. o.

Az Úrnak az a szándéka, hogy a ránk bízott anyagi eszközöket országa építésére használjuk fel. Mennyei Atyánk a javait sáfáira bízta, hogy kamatoztatva azokat, lelkeket mentsenek meg az örök élet számára. A megmentett lelkek szintén Isten és igazságának sáfárai lesznek, hogy együtt a mennyország érdekeit képviseljék. – *139. kézirat*, 1898. október 21., „Felhívás a misszióra”

Isten a menny legdrágább ajándékát adta nekünk: Jézus Krisztust, továbbá mindent rendelkezésünkre bocsátott, hogy boldog életünk lehessen. A Föld gazdag termése, az arany- és ezüstkincsek mind

Istenünk ajándékai számunkra, hasonlóképpen az otthonunk, az élelmünk és az öltözetünk. Következésképpen elvárja, hogy minden javunk Adományozójaként tekintsünk Őrá, mondván: *Mindenből, amivel rendelkeztek, egy tizedrészt elkülönítetek a magam számára, azokon az adományokon kívül, amelyeket önként hoztok be a kincstárba.* Ez Isten intézkedése az evangelizációs munka haladása érdekében.

Az adakozási rendszer terve annak a Jézus Krisztusnak a műve, aki életét áldozta azért, hogy üdvösséget szerezzen ennek a világnak. Elhagyta a mennyet, lemondott a menny seregeinek vezetői tisztségéről, és isteni mivoltát emberire cserélte, hogy felemelje az elbukott emberiséget. Szegénnyé lett az érdekünkben, hogy szegénysége által gazdagok legyünk. Bemutatta nekünk tervét, amelynek segítségével támogatnunk kell az üzenet hirdetőit. – *Keresztény sáfárság*, 50–51. o.

Isten tizedre vonatkozó terve szép, egyszerű és méltányos. Minden ember szabadon eldöntheti, hogy részt vállal-e az üdvösség értékes munkájában. Minden férfi és nő, idős és ifjú az Úr kincstárnoka lehet, és segíthet a kincstárba érkező kérések megoldásában. Az apostol mondja: „Mindenitek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie.” (1Kor 16:2) – *The Faith I Live By*, 244. o.

Február 21., szerda – A kincstár

Isten elhívja a megtérteket, hogy olyan szolgálatban vegyenek részt, amely pénzt és odaszentelődést kíván a részükről. Kötelességünk minden képességünkkel az Úr ügyének előmozdításán fáradoznunk. Urunk osztatlan szolgálatot vár tőlünk: szívünk, lelkünk, elménk és testünk minden erejét munkába kell állítanunk. Ő hozott minket az egyházba, hogy minden képességünket az emberek megmentésére használjuk fel. Ha nem engedjük meg Istennek, hogy felhasználjon minket, akkor akadályozzuk a munkáját. A világegyetemben csak két hely létezik, ahol elraktározhatjuk kincseinket: Isten kincstára és Sátán kincstára. Mindaz, amit nem áldozunk fel Isten szolgálatában, az Sátán kincstárát gazdagítja, és ügyét szolgálja. – *Istennel ma*, 298. o.

A tized rendszer segítségével nagyvonalú célokat valósíthatunk meg. Ha együttesen mind elfogadnánk ezt, valamennyien Isten éber és megbízható kincstárnokai lehetnénk, és nem lenne hiány az anyagiakban sem, amellyel segíteni tudjuk a világnak szóló utolsó üzenet hangoztatásának nagyszerű munkáját. Ha mindenki elfogadja ezt a rendszert, a kincstár tele lesz, és azok sem szegényednek el, akik hozzájárulnak a jelen igazság ügyéhez. Ezzel biztos alapot gyűjthetnek a jövőre, és elnyerik az örök életet. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 340. o.

A gyülekezeti tagok örömmel járuljanak hozzá Krisztus szolgálóinak az eltartásához. Legyenek önmegtágadók és takarékosak, nehogy valami jó adományról lemaradjanak! Vándorok és idegenek vagyunk, akik egy jobb hazát keresünk, és minden lélek áldozattal erősítse meg szövetségét Istennel. A lélekmentésre rendelkezésre álló idő rövid, ezért mindent vigyünk Istennek hálaáldozatul, ami a legszükségesebbek fedezése után megmarad.

Akik szóval és tanítással szolgálnak, azoknak is kötelességük, hogy lemondjanak önmagukról. Ünnepeyles felelősség nyugszik azokon, akik a gyülekezetek gazdag adományát élvezik, és Isten kincstárának a javait szétoosztják. Gondosan kutassák az Úr gondviselését, hogy meg tudják állapítani, hol van a legnagyobb szükség a javakra. Krisztus munkatársai legyenek, hogy országát az Üdvözítő imájával összhangban építsék fel a földön. „Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a Földön is.” (Mt 6:10) – *Az evangélium szolgálói*, 338–339. o.

A mű gyors léptekkel fejlődne, ha mindazok hűségesen behoznák kölcsönzött pénzét a kincstárába, akikre az Úr a pénzét bízta. Sok lelket nyernénk meg az igazság ügyének, és siettetnénk Jézus Krisztus jövetelét. (...)

Így végezzük Isten munkáját. Hű intézőkként helyezük pénzünket az Úr kincstárába, hogy munkásokat küldhessünk a világ minden tájára! A gyülekezet önmegtágadással és áldozathozatallal szolgálja Istent. Így fejlesszük a művet, és vívjuk ki a legdicsőbb diadalt! – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 47–48. o.

Február 22., csütörtök – A tized és a hit általi megigazulás

Az emberek nem értékelik kellőképpen a megváltási tervet. Nem elmélkednek felette, és nem is értik. Olcsó elmélet szintjére süllyesztik, holott az emberi és isteni egyesüléséhez az istenség megnyilatkozására volt szükség... Azáltal, hogy Krisztus magára öltötte az emberit, végtelen magaslatokba emelte őt az erkölcsi értékek skáláján. Micsoda jóindulat ez Isten és a vele egyenrangú, egyszülött Fia részéről!

Olyan mértéket öltött az emberek lelki vaksága, hogy még Isten Igéjét is megpróbálták hatástalanítani. A hagyományaik alapján kijelentik, hogy a megváltási terv azért született meg, hogy általa érvényét veszítse Isten törvénye, holott a Golgota a bizonyítéka Jehova rendelései örök, változtathatatlan voltának...

Hit és engedelmesség útján szerezhethjük meg a győzelmet... Személyes harcot kell megvívunk a kifinomult kísértések korában a büszkeségünkkel, a magabiztosságunkkal, a kapzsiságunkkal, a hamis tanításokkal és az élet erkölcstelen vonzerejével. – *That I May Know Him*, 256. o.

Amint belenéztek az Úr nagy erkölcsi tükrébe – szent törvényébe, ami voltaképpen jellemének a mértéke –, egy pillanatra se képzeljétek, hogy meg tudna tisztítani benneteket. A törvénynek nincs üdvözítő hatalma. Nem részesíti bűnbocsánatban a törvénytaposót. A büntetést végre kell hajtani. Az Úr nem a törvénye eltörlésével ment meg bűnösöket, hiszen ez kormányzásának az alapja mennyen és Földön. A bűnös helyettese viselte el a büntetést. Ez nem úgy történt, hogy Isten kegyetlen és szívtelen volt, Krisztus pedig kegyelmesen önként meghalt Kálvária keresztségén, hogy eltörölje a törvényt, amit el kellett törölni, így tehát megfeszített két tolvaj között. Nem. Isten trónja nem viselheti a bűn egyetlen foltját sem! A világ teremtése előtt a mennyei tanácsban az Atya és a Fiú egyezséget kötött, hogyha az ember Isten iránt hűtlenné válik, Krisztus, aki egy az Atyával, vállalja a törvényszegő helyzetét, és elviseli a büntetést, amelynek le kell sújtania.

Amikor a bűnbánó, megtört szívű bűnös felismeri Krisztus érte hozott engesztelését, mint az erre és az eljövendő életre szóló egyedüli reménységét, a bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás.

Minden megtért léleknek teljesen Isten akaratához kell szabnia akaratát, meg kell maradnia a bűnbánat és alázat állapotában, gyakorolnia kell a Megváltó elfedező érdemeibe vetett hitet, és erőről erőre, dicsőségről dicsőségre, jellemről jellemre kell fejlődnie!

A bűnbocsánat és a megigazulás egy és ugyanaz. A bűnös hit által a lázadó álláspontjáról, a bűn és a Sátán gyermeke álláspontjából Jézus hűséges alattvalójának az álláspontjára tér át, nem a benne levő jószág következtében, hanem mert Krisztus a gyermekének fogadja őt. – *A Te Igéd igazság*, 6. kötet, 1070. o.

Február 23., péntek – További tanulmányozásra

„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.” (Róm 3:21–22)

Mi a hit általi megigazulás? Isten munkája, melynek során porig alázza az ember dicsőségét, és megcselekszi azt, amire az ember önerőből képtelen. Az ember időközben ráeszmél saját hiábavalóságára, és felkészíti arra, hogy magára öltse Krisztus feddhetetlenségét.

Akiket a menny szentekként fogad el, azok utolsóként dicsekednének a jószágukkal. Péter apostol Krisztus hűséges szolgája volt, akit Isten gazdagon megáldott mennyei világossággal és erővel. Aktívan részt vállalt egyházának építésében, de sosem felejtette el megaláztatása félelmetes tapasztalatát. Bűne megbocsáttatott, de nagyon jól tudta: egyedül Krisztus kegyelme ellensúlyozhatja jellemgyengeségét, amely egykor a bukását okozta. Semmi dicsekvésre méltót nem talált önmagában.

Egyetlen prófeta és apostol sem tartotta magát büntelennek. Akik a legszorosabb kapcsolatban éltek Istennel, és inkább életüket áldozták fel, minthogy tudatosan vétkezzenek, vallomást tettek saját, bűnös természetükről, jóllehet az Úr mennyei erővel és világossággal árasztotta el őket. Egyáltalán nem bíztak önmagukban, nem vallották, hogy feddhetetlenek, hanem ellenkezőleg: teljes mértékben Krisztus büntelenségében bíztak. Ugyanez vonatkozik mindenkire, aki őszintén Őrá tekint.

Jézus feddhetetlensége akár egy tökéletes, fehér igazgyöngy: nincs benne hiba vagy folt. Ez a feddhetetlenség a mienk is lehet. Az üdvösség drága áron, véren megszerzett kincseivel együtt Isten felbecsülhetetlen értékű ajándéka számunkra.

Krisztus feddhetetlensége nekünk tulajdoníttatik, nem valamely saját érdem szerint, hanem ingyen ajándékként Istentől. Az Úr és az ember ellensége nem akarja, hogy ez az igazság világosan bemutatásra kerüljön, mivel tudja: ha az emberek azt teljes szívükkel elfogadnák, elvesztené a csatát. – *The Faith I Live By*, 111. o.